

Van klerk tot kennismanager

Alex Klugkist

Enige tijd geleden ontmoette ik op een feestje mijn huisarts. Dat heeft in mijn beleving altijd iets pikants. Zo 'n man weet toch maar alles van de familie en in het bijzonder van mijzelf. Soms kun je gedwongen zijn zo iemand in vertrouwen te nemen. Een vertrouwelijkheid op onvrijwillige basis.

"Het gaat zeker heel goed met U", zei hij tegen mij, "want ik heb U al lang niet meer gezien".

"Ik ben inderdaad lang niet meer geweest", zei ik tegen hem, "en ik kom ook niet meer".

Hij keek mij vragend aan. Ik moest mijzelf verduidelijken. "Kijk", zei ik, "als er iets mis met mij is, zoek ik op het Internet. Eerst een zoekactie in een paar medische databases en dan eentje in een database op het gebied van evidence based medicine en best medical practices. En dan weet ik precies wat er aan de hand is en wat er moet gebeuren. Dat doe ik altijd na 8 uur 's avonds; dan kost het zoeken maar ongeveer 2 eurocent per minuut".

Zo ga ik dus tegenwoordig te werk. Ik ben immers geen bibliotheklerk meer zoals vroeger, maar een kennismanager en een kritische informatiespecialist.

Hoe anders was dat in 1982, toen ik overstapte naar de wereld van bibliotheek en gedrukte werken. Je had een mooie verzameling onder je beheer. Wat je daaruit niet kon leveren, leende je van elders. En als dat niet lukte, zei je gewoon dat het niet beschikbaar was.

Met de intrede van de automatisering begon de ellende. Van een

gezellige kruidenierszaak begon de bibliotheek te lijken op een zelfbediening. En zolang de zelfbediening nog maar plaats vindt binnen je eigen organisatie, valt het nog wel mee. Maar als de klant met evenveel gemak zijn artikelen elders haalt, dan is er wat aan de hand.

"Wat doet U eigenlijk voor Uw vak", zei de huisarts. Ik had altijd weten te vermijden hem te vertellen dat ik bibliothecaris ben. Wij hadden dan wel een vertrouwelijke relatie, maar al te ver moet je daar nu ook weer niet in gaan.

"Meneer, ik ben kennismanager" antwoordde ik, terwijl ik goed rechtop ging staan, want bij zo'n beroep past immers een fiere houding.

"Hebt U dan een medische achtergrond?" vroeg hij mij ongelovig.

"Nee", zei ik, "ik ben een generale kennismanager. Ik *manage* kennis in het algemeen", daarmee het beeld van een universeel deskundige, misschien zelfs wel van een universeel geleerde wekkend. "U zoudt", zo voegde ik er aan toe, "mij ook een informatiespecialist kunnen noemen, want ik ben gespecialiseerd in informatie, en dan vooral wetenschappelijke informatie."

Mijn gesprekspartner reageerde diffuus. Het zat hem niet lekker. En ik voelde mij er ook niet lekker bij, want ik had geen zin om het allemaal verder uit te gaan leggen. Je kunt wel gaan praten over de conceptuele en praktische veranderingen in ons vak en woorden als contentmanagement, digitale

informatiehuishouding en virtualisering van de informatievoorziening in de mond nemen. Maar mijn huisarts en ik waren per slot van rekening op een feest. Het moest gezellig blijven.

"Ik ga nog even wat te drinken halen", zei ik en maakte mij uit de voeten, de achterdochtige blik van de huisarts in mijn rug voelend.

U begrijpt: ik heb een imago-probleem. Zelfs thuis kan ik niet goed uitleggen wat ik de hele dag doe, zonder dat dat overigens leidt tot achterdocht, want ik ben een serieus type, iemand die op tijd naar zijn werk gaat en ook op tijd weer thuiskomt. Eigenlijk ben ik ook helemaal geen kennismanager, want ik *manage* alleen maar informatie. Ik heb dan wel kennis van mijn oude vakgebied (Oosterse talen) en van bibliotheek- en informatie-zaken, maar die kennis *manage* ik niet, die wil ik gewoon voor mijzelf houden.

"Op dat Internet staat wel erg veel onzin, hoor", zei mijn huisarts aan het eind van de avond bij het afscheid. "U moet daarmee uitkijken en niet alles zo maar geloven. Bij mij in de wachtkamer staat een niet al te verouderd exemplaar van de Winkler Prins Medische Encyclopedie. Die mag U best zien, kost niets."

Een aardige man, zo'n huisarts. Daar kun je veel van leren.

I
c
y
c
l
e
e

